Οι Αλβανοί μετανάστες έχτισαν την Ελλάδα μα τώρα τους δίνουν σύνταξη που δεν φτάνει ούτε για νοίκι

Οι μετανάστες που εργάστηκαν για δεκαετίες στην Ελλάδα φτάνουν σε ηλικία συνταξιοδότησης, αλλά το κράτος μειώνει την εθνική τους σύνταξη επειδή δεν συμπληρώνουν 40 χρόνια νόμιμης και μόνιμης διαμονής. Ρωτήσαμε επανειλημμένα τον κυβερνητικό εκπρόσωπο αν η κυβέρνηση σκοπεύει να αλλάξει τον νόμο. Τελικά, το Υπουργείο Εργασίας μάς εξήγησε τι προβλέπει ένας άλλος νόμος, τον οποίο είχαμε ήδη επικαλεστεί στην πρώτη ερώτηση.

Οι Αλβανοί μετανάστες δούλεψαν για δεκαετίες στην Ελλάδα. Τώρα που γερνούν και φτάνουν σε ηλικία συνταξιοδότησης, το ελληνικό κράτος τους στερεί μια κανονική εθνική σύνταξη επειδή δεν συμπληρώνουν 40 χρόνια νόμιμης και μόνιμης διαμονής.

Μιλάμε για ανθρώπους που δούλεψαν σκληρά σε αυτή τη χώρα. Η κοινωνία, το ελληνικό κράτος και η ελληνική οικονομία τούς χρωστούν πολλά.

Μάζεψαν τα φρούτα μας, δούλεψαν στα χωράφια, καθάρισαν τα σπίτια μας, φρόντισαν τους ηλικιωμένους μας, έχτισαν τις πολυκατοικίες μας.

https://youtu.be/OGxoM1eP_wk

Και να το πούμε καθαρά: χωρίς τους μετανάστες, δεν θα μπορούσαμε να κατασκευάσουμε τα ολυμπιακά έργα του 2004 με τον τρόπο και στους χρόνους που κατασκευάστηκαν. Δούλεψαν μαζικά στα εργοτάξια και θρήνησαν ακόμα και νεκρούς.

Σήμερα, όμως, αυτοί οι άνθρωποι βρίσκονται αντιμέτωποι με έναν νόμο που απαιτεί 40 χρόνια νόμιμης και μόνιμης διαμονής στην Ελλάδα για να λάβουν ολόκληρη την εθνική σύνταξη. Ακόμη και αν έχουν συμπληρώσει τα απαιτούμενα χρόνια ασφάλισης, το ποσό της εθνικής σύνταξης μειώνεται για κάθε έτος διαμονής που υπολείπεται από τα 40.

Μόνο που υπάρχει μια τεράστια αντίφαση.

Όταν ήρθαν στην Ελλάδα τη δεκαετία του 1990, το ίδιο το ελληνικό κράτος δεν τους έδινε τη δυνατότητα να νομιμοποιηθούν και να εργαστούν ασφαλισμένοι. Δηλαδή το κράτος ζητά σήμερα να αποδείξουν χρόνια νόμιμης διαμονής που το ίδιο δεν τους επέτρεπε τότε να αποκτήσουν. Και όταν

άρχισε να τους δίνει αυτή τη δυνατότητα, πολλοί Έλληνες εργοδότες συνέχισαν να τους στερούν τα ένσημα που δικαιούνταν. Η αντίφαση γίνεται ακόμη μεγαλύτερη αν αναλογιστούμε ότι η ίδια η κυβέρνηση Μητσοτάκη αναγνώρισε το πρόβλημα το 2022.

Με το άρθρο 73 του νόμου 4915/2022 θέσπισε ειδική μεταβατική ρύθμιση για ομογενείς με αλβανική ιθαγένεια και για ομογενείς από την πρώην Σοβιετική Ένωση. Για αυτές τις κατηγορίες προβλέφθηκε ευνοϊκότερος υπολογισμός της μείωσης της εθνικής σύνταξης, με βάση τα 30 χρόνια νόμιμης και μόνιμης διαμονής, με σταδιακή μετάβαση στον γενικό κανόνα έως το 2032.

Όμως η κυβέρνηση δεν έλυσε αντίστοιχα το πρόβλημα για τους υπόλοιπους μετανάστες που ήρθαν στην Ελλάδα την ίδια περίοδο, εργάστηκαν επί δεκαετίες και σήμερα αντιμετωπίζουν την ίδια αδικία.

Οι Αλβανοί μετανάστες έχτισαν την Ελλάδα. Τώρα τους στερούν μια κανονική σύνταξη. Ρωτήσαμε τέσσερις φορές την κυβέρνηση. Τι απάντησε;

Οι μετανάστες που εργάστηκαν για δεκαετίες στην Ελλάδα φτάνουν σε ηλικία συνταξιοδότησης, αλλά το κράτος μειώνει την εθνική τους σύνταξη επειδή δεν συμπληρώνουν 40 χρόνια νόμιμης και μόνιμης διαμονής. Ρωτήσαμε επανειλημμένα τον κυβερνητικό εκπρόσωπο αν η κυβέρνηση σκοπεύει να αλλάξει τον νόμο. Τελικά, το Υπουργείο Εργασίας μάς εξήγησε τι προβλέπει ένας άλλος νόμος, τον οποίο είχαμε ήδη επικαλεστεί στην πρώτη ερώτηση.

Οι Αλβανοί μετανάστες δούλεψαν για δεκαετίες στην Ελλάδα. Τώρα που γερνούν και φτάνουν σε ηλικία συνταξιοδότησης, το ελληνικό κράτος τους στερεί μια κανονική εθνική σύνταξη επειδή δεν συμπληρώνουν 40 χρόνια νόμιμης και μόνιμης διαμονής.

Μιλάμε για ανθρώπους που δούλεψαν σκληρά σε αυτή τη χώρα. Η κοινωνία, το ελληνικό κράτος και η ελληνική οικονομία τούς χρωστούν πολλά.

Μάζεψαν τα φρούτα μας, δούλεψαν στα χωράφια, καθάρισαν τα σπίτια μας, φρόντισαν τους ηλικιωμένους μας, έχτισαν τις πολυκατοικίες μας.

Και να το πούμε καθαρά: χωρίς τους μετανάστες, δεν θα μπορούσαμε να κατασκευάσουμε τα ολυμπιακά έργα του 2004 με τον τρόπο και στους χρόνους που κατασκευάστηκαν. Δούλεψαν μαζικά στα εργοτάξια και θρήνησαν ακόμα και νεκρούς.

Σήμερα, όμως, αυτοί οι άνθρωποι βρίσκονται αντιμέτωποι με έναν νόμο που απαιτεί 40 χρόνια νόμιμης και μόνιμης διαμονής στην Ελλάδα για να λάβουν ολόκληρη την εθνική σύνταξη. Ακόμη και αν έχουν συμπληρώσει τα απαιτούμενα χρόνια ασφάλισης, το ποσό της εθνικής σύνταξης μειώνεται

για κάθε έτος διαμονής που υπολείπεται από τα 40.

Μόνο που υπάρχει μια τεράστια αντίφαση.

Όταν ήρθαν στην Ελλάδα τη δεκαετία του 1990, το ίδιο το ελληνικό κράτος δεν τους έδινε τη δυνατότητα να νομιμοποιηθούν και να εργαστούν ασφαλισμένοι.

Δηλαδή το κράτος ζητά σήμερα να αποδείξουν χρόνια νόμιμης διαμονής που το ίδιο δεν τους επέτρεπε τότε να αποκτήσουν.

Και όταν άρχισε να τους δίνει αυτή τη δυνατότητα, πολλοί Έλληνες εργοδότες συνέχισαν να τους στερούν τα ένσημα που δικαιούνταν.

Η αντίφαση γίνεται ακόμη μεγαλύτερη αν αναλογιστούμε ότι η ίδια η κυβέρνηση Μητσοτάκη αναγνώρισε το πρόβλημα το 2022.

Με το άρθρο 73 του νόμου 4915/2022 θέσπισε ειδική μεταβατική ρύθμιση για ομογενείς με αλβανική ιθαγένεια και για ομογενείς από την πρώην Σοβιετική Ένωση. Για αυτές τις κατηγορίες προβλέφθηκε ευνοϊκότερος υπολογισμός της μείωσης της εθνικής σύνταξης, με βάση τα 30 χρόνια νόμιμης και μόνιμης διαμονής, με σταδιακή μετάβαση στον γενικό κανόνα έως το 2032.

Όμως η κυβέρνηση δεν έλυσε αντίστοιχα το πρόβλημα για τους υπόλοιπους μετανάστες που ήρθαν στην Ελλάδα την ίδια περίοδο, εργάστηκαν επί δεκαετίες και σήμερα αντιμετωπίζουν την ίδια αδικία.

Ρωτήσαμε τέσσερις φορές την κυβέρνηση. Τελικά μας απάντησε για κάτι άλλο.

Στις 12 Οκτωβρίου θέσαμε το ζήτημα στον κυβερνητικό εκπρόσωπο Παύλο Μαρινάκη, κατά την ενημέρωση των πολιτικών συντακτών.

Αφού περιγράψαμε την τεράστια συνεισφορά των Αλβανών μεταναστών στην ελληνική οικονομία, το πρόβλημα των 40 ετών και την ειδική ρύθμιση που είχε ήδη θεσπίσει η κυβέρνηση το 2022, ρωτήσαμε:

«Προτίθεται η Κυβέρνηση να αλλάξει αυτή τη ρατσιστική ρύθμιση και να αποσυνδέσει το ποσό της εθνικής σύνταξης από τα χρόνια διαμονής;»

Ο Παύλος Μαρινάκης αναγνώρισε τη συνεισφορά των μεταναστών στην ελληνική κοινωνία και οικονομία. Μας είπε ότι το ερώτημα είναι συγκεκριμένο και ότι θα ζητήσει απάντηση από το αρμόδιο υπουργείο.

Στις 15 Οκτωβρίου ξαναρωτήσαμε.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος μας ενημέρωσε ότι δεν είχε λάβει ακόμη απάντηση.

Επανήλθαμε και τρίτη φορά, στις 19 Οκτωβρίου.

Αυτή τη φορά μας είπε ότι την προσεχή Πέμπτη, λογικά, θα μπορούσε να μας δώσει την απάντηση του υπουργείου.

Στις 26 Οκτωβρίου, στο τέταρτο briefing, ήρθε επιτέλους η πολυαναμενόμενη απάντηση του Υπουργείου Εργασίας.

Και τι μας απάντησαν μετά από τόσες μέρες;

Μας διάβασαν τι προβλέπει ο νόμος!

Και όχι οποιοσδήποτε νόμος. Μας εξήγησαν αναλυτικά τη ρύθμιση του 2022 για τους ομογενείς από την Αλβανία και την πρώην Σοβιετική Ένωση.

Δηλαδή τη ρύθμιση την οποία είχαμε ήδη αναφέρει εμείς στην πρώτη μας ερώτηση, ακριβώς για να εξηγήσουμε γιατί υπάρχει πρόβλημα για τους υπόλοιπους μετανάστες για τους οποίους δεν ισχύει η ρύθμιση.

Το Υπουργείο Εργασίας παρέθεσε τις προϋποθέσεις, τα χρόνια διαμονής, τις μεταβατικές διατάξεις και τον τρόπο υπολογισμού. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος υποστήριξε επίσης ότι ο γενικός κανόνας δεν είναι ρατσιστικός, καθώς αφορά και Έλληνες που επιστρέφουν από το εξωτερικό.

Πρόκειται για μια απάντηση που εξηγεί την τυπική εφαρμογή της νομοθεσίας, αλλά δεν αντιμετωπίζει το ερώτημα που θέσαμε.

Το γεγονός ότι ένας κανόνας διατυπώνεται γενικά δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να έχει δυσανάλογες συνέπειες για συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες. Και στην προκειμένη περίπτωση, οι μετανάστες που εγκαταστάθηκαν στην Ελλάδα τη δεκαετία του 1990 είναι ακριβώς μια τέτοια ομάδα.

Ξαναρωτήσαμε, λοιπόν, τον κυβερνητικό εκπρόσωπο:

Αφού η κυβέρνησή σας αναγνώρισε το 2022 ότι η απαίτηση των 40 ετών δημιουργούσε πρόβλημα και έκανε ειδική ρύθμιση, γιατί δεν αντιμετωπίζετε το ίδιο πρόβλημα με τους υπόλοιπους μετανάστες;

Και θέσαμε μια επιπλέον πολιτική αντίφαση.

Όταν ο Παύλος Μαρινάκης αναφέρεται στον νόμο Κατρούγκαλου του 2016, συχνά του ασκεί σφοδρή κριτική και τον αποκαλεί νόμο Τσίπρα. Γιατί, λοιπόν, η σημερινή κυβέρνηση διατηρεί αυτή τη συγκεκριμένη διάταξη, παρά τις επιπτώσεις της σε ανθρώπους που δούλεψαν μια ζωή;

Ο Μαρινάκης απάντησε ότι μπορεί να στείλει νέο ερώτημα στο Υπουργείο Εργασίας.

Δηλαδή ρωτήσαμε σε τέσσερα διαφορετικά briefing, περιμέναμε την απάντηση του αρμόδιου υπουργείου και τελικά μας απάντησαν σε κάτι διαφορετικό από αυτό που είχαμε ρωτήσει.

Δεν ρωτήσαμε τι λέει ο νόμος. Τον γνωρίζουμε.

Ρωτήσαμε αν σκοπεύουν να τον αλλάξουν.

Και σε αυτό ακόμη δεν έχουμε απάντηση.

Οι γονείς τους έχτισαν αυτή τη χώρα. Θα έχουν το δικαίωμα να γεράσουν σε αυτήν;

Το ζήτημα δεν είναι απλώς νομικό ή ασφαλιστικό. Είναι βαθιά κοινωνικό και πολιτικό.

Αφορά ανθρώπους που πέρασαν δεκαετίες δουλεύοντας στην Ελλάδα, μεγάλωσαν εδώ τα παιδιά τους, πλήρωσαν φόρους και ασφαλιστικές εισφορές, αλλά τώρα καλούνται να ζήσουν τα τελευταία χρόνια της ζωής τους με συντάξεις που συχνά δεν επαρκούν ούτε για το ενοίκιό τους.

Στο Jacobin Greece, ο Αντρέα Μπεκίρι, παιδί Αλβανών μεταναστών δεύτερης γενιάς, έχει ήδη αναδείξει αυτή την αντίφαση με ένα εξαιρετικό άρθρο που τιτλοφορείται «Οι γονείς μας έχτισαν αυτή τη χώρα. Θα έχουν το δικαίωμα να γεράσουν σε αυτήν;».

Γράφει χαρακτηριστικά:

> *«Ήμασταν αρκετά χρήσιμοι για να δουλεύουμε, αλλά όχι πάντα αρκετά αποδεκτοί για να έχουμε τα ίδια δικαιώματα».*

Αυτή είναι η ουσία του προβλήματος.

Το ελληνικό κράτος και η ελληνική οικονομία χρειάζονταν τα εργατικά χέρια των μεταναστών. Τα χρειάζονταν στις οικοδομές, στα χωράφια, στην καθαριότητα, στη φροντίδα των παιδιών και των ηλικιωμένων.

Όταν όμως αυτοί οι άνθρωποι γερνούν και τα σώματά τους δεν αντέχουν άλλο, η αντιμετώπισή τους αλλάζει. Η εργασία τους ήταν απαραίτητη, αλλά η εξασφάλιση των δικαιωμάτων τους αντιμετωπίζεται ως πρόβλημα.

Και η αδικία δεν αφορά μόνο τους Αλβανούς μετανάστες. Αφορά ανθρώπους πολλών εθνικοτήτων που εργάστηκαν στην Ελλάδα κάτω από αντίστοιχες συνθήκες. Αφορά επίσης τις γυναίκες μετανάστριες που δούλεψαν για χρόνια στην καθαριότητα και στη φροντίδα, συχνά χωρίς ένσημα, με αποτέλεσμα να βρίσκονται σήμερα αντιμέτωπες με ακόμη μεγαλύτερα συνταξιοδοτικά εμπόδια.

Δεν πρόκειται για μια διεκδίκηση προνομίων.

Πρόκειται για τη διεκδίκηση ίσων δικαιωμάτων για ανθρώπους που εργάστηκαν, παρήγαγαν πλούτο και συνέβαλαν καθοριστικά στη λειτουργία της ελληνικής κοινωνίας.

Από τη δημοσιογραφική ερώτηση στην πολιτική διεκδίκηση

Ο ρόλος της δημοσιογραφίας δεν είναι να γλείφει τους κυρίαρχους.

Είναι να δίνει φωνή σε αυτούς που δεν έχουν φωνή και να ελέγχει την εξουσία.

Και όταν η εξουσία δεν απαντάει, η δημοσιογραφία οφείλει να πιέζει.

Αυτό ακριβώς θα συνεχίσουμε να κάνουμε. Θα επανέλθουμε με το ίδιο ερώτημα. Θα επιμείνουμε μέχρι να υπάρξει συγκεκριμένη απάντηση για το αν η κυβέρνηση σκοπεύει να αλλάξει τον νόμο.

Όμως μια δημοσιογραφική ερώτηση, όσο επίμονη κι αν είναι, δεν αρκεί από μόνη της για να αλλάξει μια πολιτική.

Και κάπου εδώ τελειώνει η δουλειά της δημοσιογραφίας και αρχίζει η δουλειά της κοινωνίας.

Για να αλλάξει ένας άδικος νόμος, χρειάζεται πολιτική και κοινωνική πίεση. Χρειάζεται η συλλογική διεκδίκηση εκείνων που υφίστανται την αδικία και η αλληλεγγύη των υπόλοιπων εργαζομένων.

Αυτή τη διεκδίκηση έχει ήδη ξεκινήσει η Πρωτοβουλία Αλβανών Μεταναστών και Αλληλέγγυων.

Η Πρωτοβουλία οργανώνει καμπάνια συλλογής υπογραφών με αίτημα ίσα δικαιώματα στις συντάξεις για όλους τους μετανάστες και τις μετανάστριες.

Ζητά να μη μειώνεται η εθνική σύνταξη εξαιτίας των χρόνων διαμονής και να συνυπολογίζονται δίκαια τα χρόνια ασφάλισης στις χώρες καταγωγής τους.

Οι γιοι και οι κόρες αυτών των ανθρώπων αγωνίζονται σήμερα ώστε οι γονείς τους να μπορέσουν επιτέλους να ξεκουραστούν. Να ζήσουν τα τελευταία χρόνια της ζωής τους με αξιοπρέπεια.

Αυτοί οι άνθρωποι έχτισαν και καθάρισαν την Ελλάδα τρεις φορές. Δούλεψαν μια ζωή στις πιο σκληρές δουλειές.

Τώρα πρέπει επιτέλους να ξεκουραστούν.

Οτιδήποτε άλλο είναι βαρβαρότητα.

Να τους στηρίξουμε με κάθε τρόπο.

Υπογράφουμε εδώ την καμπάνια για ίσα συνταξιοδοτικά δικαιώματα των μεταναστών και των μεταναστριών.